บทบรรณาธิการ

การเตรียมบทความวิชาการภาษาไทย

ก้องเกียรติ กูณฑ์กันทรากร

ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาของชาติ ไม่ว่าจะมีการปรับแปลงและอาศัยต้นกำเนิดจากภาษาใดก็ตาม เมื่อได้รับสัญชาติเป็นไทยแล้วก็คือภาษาไทย เฉกเช่นภาษาต่างประเทศหลายประเทศที่หลายคนนิยมชมชอบก็ล้วนมีกำเนิดจากภาษาอื่นเช่นกัน ดังนั้นในฐานะที่ใครก็ตามเมื่อขึ้นชื่อเป็นคนไทยแล้วไม่ว่ามีเชื้อสายเผ่าเหล่ากอใด สมควรรักษ์และถนอมภาษาไทยให้เป็นภาษาประจำชาติสืบต่อไปชั่วนิรันดร์

การที่จะช่วยพิทักษ์ภาษาไทยโดยคนไทยต้องอาศัยอุดมการณ์ ปณิธานและความมุ่งมั่น ดังนั้นในการเตรียมต้นฉบับบทความภาษาไทยจึงควรยึดมั่นหลักการต่อไปนี้

๑. ตั้งใจเขียนด้วยภาษาไทยอักษรไทยอย่างหมดจด พยายามหลีกเลี่ยงการสอดแทรกด้วยภาษาอื่น โปรดสังเกตว่าบทความภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน และอีกหลายภาษาหลัก จะไม่มีการแทรกด้วยศัพท์ภาษาอื่น นอกจากตัวสัญลักษณ์ ดังที่เคยเห็นอักษรญี่ปุ่นอยู่ในบทความวิชาการภาษาอังกฤษครั้งหนึ่งนานมาแล้ว คือมีอักษรญี่ปุ่นคำ'สึนามิ' อยู่ในวงเล็บ

๒. สำหรับบทความภาษาไทยที่คนไทยต้องเรียนจากศัพท์วิชาการภาษาอังกฤษ ก็ให้พยายามบัญญัติศัพท์หรือใช้ศัพท์บัญญัติของราชบัณฑิตยสถาน และควรพยายามใช้คำไทยไม่ใช้คำบาลีหรือสันสกฤต เช่นใช้การวัดแรงดันเลือด ไม่ใช้แรงดันโลหิต

๓. ในกรณีที่ไม่สามารถบัญญัติศัพท์เป็นคำไทยได้ก็ใช้วิธีทับศัพท์ โดยใช้หลักการที่ถูกต้อง ในปัจจุบันมีผู้ใช้ ๒ รูปแบบ คือแบบทับตามเสียง และแบบทับอักษร ผู้เขียนนิยมแบบทับอักษรเพราะสามารถนึกกลับไปหาศัพท์ภาษาเดิมได้ถูกต้อง เช่น คำ thyroid จะเขียนทับศัพท์เป็น 'ธัยรอยด์' จะไม่เขียน 'ไทรอย' หรือ 'ไทรอยด์' เพราะจะทำให้ผู้ที่ไม่คุ้นเคยศัพท์ภาษาเดิมเขียนเป็น tiroid หรือ tiroy

๔. เรื่องการทับศัพท์มีข้อยกเว้นสำหรับคำศัพท์ที่ถูกแปลงสัญชาติเป็นไทยแล้ว เช่น ออกซิเจน คลอรีน ก็จำต้องใช้กันไป

๕. การใช้เลขไทยในบทความภาษาไทยมีผู้ต่อต้านการใช้กันมาก อ้างว่าเขียนยากบ้าง หรือเครื่องพิมพ์ไม่มีเลขไทยบ้าง แต่ถ้ามีอุดมการณ์ตั้งใจจริงก็ไม่ยาก และในปัจจุบันเครื่องพิมพ์คอมพิวเตอร์ก็มีเลขไทยแล้ว

๖. ขอลงท้ายด้วยเรื่องปลีกย่อย ๒ เรื่อง คือเรื่องกิตติกรรมประกาศ อย่าขอบคุณหรืออ้างความช่วยเหลือจากบุคคลต่างๆ มากมาย เพราะจะทำให้ผลงานศึกษาวิจัยในบทความต้องด้อยความสำคัญ เพราะแสดงว่าการทำงานได้อาศัยผู้อื่นมากมาย อีกเรื่องคือการอ้างผลงานที่ผู้อื่นเคยศึกษาไว้แล้ว ก็ควรนำมาอ้างอิงด้วย ไม่ว่างานของคนไทยหรืองานที่มีใครทำในประเทศไทย หากผลงานของเขาไม่ดีก็วิจารณ์ตรงไปตรงมา

๗. ท้ายที่สุดคือบทความภาษาไทยควรมีบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

บทส่งท้าย

ผู้เขียนขอแจ้งผู้อ่านบทความนี้ว่า เรื่องการเตรียมบทความวิชาการภาษาไทยนี้เคยมีปรมาจารย์นักเขียนหลายท่าน เช่น ศาสตราจารย์ ดร. นายแพทย์อวย เกตุสิงห์, ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.นายแพทย์สมชัย บวรกิตติ และศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์อดุลย์ วิริยเวชกุล เขียนไว้อย่างละเอียด ผู้สนใจควรไปหาอ่านเพิ่มพูนความรู้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

๑. อวย เกตุสิงห์. หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิทยาศาสตร์ภาษาไทย. สารศิริราช ๒๕๒๐; ๒๙:๙๐๐-๙.

๒. สมชัย บวรกิตติ. การจัดทำต้นฉบับเพื่อการตีพิมพ์. สารศิริราช ๒๕๑๒;๒๑:๓๙-๔๕.

๓. อดุลย์ วิริยเวชกุล. คำแนะนำสำหรับผู้เขียนบทความลงในสารศิริราช. สารศิริราช ๒๕๒๑;๓๐:๑๑๕-๑๑๗.

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์